

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce: **A. S.**
zastoupený advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
sídlem Krátký lán 138/8, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 00 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2024 č. j. MSK 38820/2024, ve věci
žádosti o informace

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 26. 3. 2024 č. j. MSK 38820/2024 a rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 28. 2. 2024 č. j. SMO/122926/24/DSČ/StoP **se zrušují.**
- II. Magistrátu města Ostravy **se nařizuje** poskytnout žalobci požadované informace dle jeho žádosti podané dne 26. 2. 2024, tedy oznámení o přestupku včetně příloh, které je založeno ve spise vedeném Magistrátem města Ostravy pod sp. zn. S-

Shodu s prvopisem potvrzuje

SMO/731748/23/DSČ,

a

to

do 15 dnů od doručení tohoto rozsudku.

- III. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Rebeky Mořovské Židuliakové, advokátky se sídlem Krátný lán 138/8, 160 00 Praha 6.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2024 č. j. MSK 38820/2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 28. 2. 2024 č. j. SMO/122926/24/DSČ/StoP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla odmítnuta žádost žalobce o informace ze dne 22. 2. 2024 podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), kterou se žalobce domáhal poskytnutí oznámení o přestupku včetně příloh, založeného ve spise sp. zn. S-SMO/731748/23DSČ. Žalobce se domáhal rovněž zrušení prvostupňového rozhodnutí.
2. Žalobce v žalobě namítl nezákonnost jak napadeného, tak prvostupňového rozhodnutí jednak z toho důvodu, že nepožadoval zaslání celého spisu ani jeho podstatné části, ale jen jedné listiny, kterou konkrétně vymezil. Žalobce k tomu poukázal na komentářovou literaturu a rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 18. 1. 2017 č. j. 3 As 193/2014-37, ze dne 24. 9. 2020 č. j. 8 As 51/2019-39 a ze dne 28. 11. 2018 č. j. 10 As 118/2018-53 a uvedl, že judikatura rozděluje případy, kdy se žadatel domáhá celého správního spisu či jeho podstatné části, kdy v takovém případě se informace dle InfZ neposkytnou, nicméně pokud se žadatel domáhá poskytnutí toliko jednoho konkrétně označeného dokumentu, pak je žádost o jeho poskytnutí dle InfZ oprávněná.
3. Žalovaný ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž setrval na svém právním závěru, že v daném případě žalobci právo na informaci nesvědčilo. Dle žalovaného žalobce jako účastník řízení o přestupku požadoval poskytnout oznámení o přestupku včetně příloh. To však tvoří v podstatě kompletní spis, jak je u přestupkových spisů obvyklé. Vedle oznámení o přestupku a jeho příloh (kalibrační list, ověřovací list) spis v okamžiku žádosti žalobce obsahoval pouze buď dokumenty, které byly žalobci jako obviněnému z přestupku doručeny, tedy je měl již k dispozici (výzvu k uhrazení určené částky, usnesení o určení lhůty k doplnění podání, usnesení o odložení věci, příkaz, výzvu k vyjádření k podkladům rozhodnutí), anebo písemnosti, které sám správnímu orgánu zaslal, tedy je rovněž měl k dispozici (oznámení údajů o řidiči, odpor proti příkazu). Nad rámec toho spis obsahoval pouze jedinou listinu, a to výpis z registru silničních vozidel. Kromě této jedné listiny se dle žalovaného ve spise nenacházely jiné písemnosti než ty, které žalobce požadoval. Všechny ostatní písemnosti mu byly známy. Žalovaný dále uvedl, že nelze tvrdit, že žalobce požadoval jednu listinu ze spisu, naopak požadoval celkem tři listiny (ze čtyř v úvahu přicházejících), tedy žádal podstatnou část spisu, resp. kompletní spis. Není přitom rozhodné, jak žalobce požadované listiny označil, ale jaký je rozsah požadovaných informací. Dle ustálené judikatury se v případě žalobcovy žádosti uplatnila výluka z práva

na informace upravená v § 2 odst. 3 InfZ, neboť žalobce se de facto domáhal nahlížení do spisu, které je však komplexně upraveno v zákonem č. 500/2004 Sb., správním řádem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přičemž žalobce jako účastník řízení měl a má do spisu zcela neomezený přístup. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2020 č. j. 8 As 51/2019-39, ten se týkal žádosti o informace podané osobou, která nebyla účastníkem řízení, závěry tohoto rozsudku tedy nelze v nyní projednávané věci použít. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

4. Žalobce v replice doručené krajskému soudu dne 18. 7. 2024 odmítl tvrzení žalovaného, že žalobcem požadovaný dokument (včetně dvou příloh, tj. celkem tři listiny) představoval podstatnou část spisu, resp. kompletní spis. Ani povinný subjekt, ani žalovaný neuvedli, kolik měl mít spis dohromady stran, aby bylo možné posuzovat, zda žádost žalobce vskutku směřovala k získání podstatné části spisu či dokonce kompletního spisu. Dále žalobce odmítl úvahu žalobce, že správní spis sice obsahoval další listiny, avšak vzhledem k tomu, že tyto byly žalobci známy, tak je nelze do rozsahu spisu započítávat. Vylučuje-li judikatura, aby bylo prostřednictvím InfZ žádáno o kompletní kopii spisu či jeho podstatné části, pak je takové vymezení nutno vztahovat k reálnému, objektivnímu rozsahu spisu, nikoliv k části informací, kterou žalobce nedisponuje. Žalobce požádal o jediný dokument – oznámení přestupku, včetně jeho nedílných příloh. Žalovaný teprve ve vyjádření k žalobě přišel s tvrzením, že přílohou tohoto dokumentu byly další dvě listiny (kalibrační list, ověřovací list). Žalobce má o tomto výkladu pochybnosti, má za to, že jde spíše o listiny, které byly zaslány spolu s oznámením o přestupku, nejde však o nedílné přílohy dokumentu jako takového. I kdyby však žalobce požádal o dokument sestávající ze tří listin, nejednalo by se o celý spis, ani o jeho podstatnou část. Jakkoli v žádném z rozhodnutí nelze vyčíst, kolik měl spis ke dni podání žádosti stran, žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že součástí spisu byla též výzva k úhradě určené částky, usnesení o určení lhůty k doplnění podání, usnesení o odložení věci, příkaz, výzva k vyjádření k podkladům rozhodnutí, oznámení údajů o řidiči, odpor proti příkazu. Sám žalovaný tedy vyjmenoval dalších 7 dokumentů. Žalobce nemá pochybnost o tom, že součástí spisu jsou i další dokumenty, zejména různé doručky, dodejky, spisový přehled, záznam o určení oprávněné úřední osoby atd. V žádném případě tedy není pravdou, že by žalobce žádal podstatnou část spisu. Není ani pravdou, že žalobce žádal celkem tři listiny ze čtyř v úvahu přicházejících, jak tvrdí žalovaný ve vyjádření k žalobě. Číslo čtyři, zmiňované žalovaným, je vyloučeno již jen žalovaným jmenovanými ostatními listinami, kterých žalobce napočítal celkem 7, přičemž se s jistotou nejedná o úplný počet ostatních listin, které ve spise byly založeny. Závěr o tom, že požadované tři listiny (resp. dle žalobce spíše jedna listina) představují podstatnou část spisu, je tedy nepřezkoumatelný. Ve zbytku žalobce odkázal na komentářovou literaturu.
5. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy napadené rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, [dále jen „s. ř. s.“]), přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při splnění podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s. ř. s. krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání.
6. Podstatou projednávané věci je posouzení, zda žalobce, jakožto účastník správního řízení, mohl požadovat poskytnutí informace ze spisu vedeného v tomto řízení v režimu InfZ, nebo zda to komplexnost zvláštní úpravy nahlížení do spisu ve správním řádu vylučuje.

7. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce podal u prvostupňového správního orgánu žádost, v níž požadoval poskytnutí „oznámení o přestupku včetně příloh, které je označeno ve shora označeném spise“, přičemž v horní části žádosti je uvedena sp. zn. „S-SMO/731748/23/DSC“. Prvostupňovým rozhodnutím byla žádost podle § 15 odst. 1 InfZ odmítnuta. O odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí jsou založeny na právním názoru, podle něhož zvláštní právní úprava institutu nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu je ve smyslu § 2 odst. 3 InfZ natolik komplexní, že vylučuje aplikaci InfZ, včetně případů, kdy účastník řízení požaduje informaci v podobě kopie správního spisu nebo jeho části. Mezi účastníky není sporu o tom, že podanou žádostí žalobce požadoval poskytnout informace ze správního spisu vedeného v jeho vlastní (přestupkové) věci.
8. Podle § 2 odst. 3 InfZ, InfZ se nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.
9. Otázkou, zda lze prostřednictvím InfZ „nahlížet do správního spisu“, resp. vztahem právní úpravy poskytování informací v režimu InfZ a nahlížení do spisu dle správního řádu se ve své judikatuře zabýval NSS již mnohokrát, ostatně na některá rozhodnutí také účastníci řízení ve svých podáních odkazují. Z této judikatury plyne, že § 38 správního řádu upravuje natolik specifický a komplexní postup poskytování informací, na který se InfZ nevztahuje, neboť se jedná o zvláštní právní úpravu ve smyslu § 2 odst. 3 InfZ (viz např. rozsudky NSS ze dne 13. 8. 2008 č. j. 2 As 38/2007-78, ze dne 27. 6. 2012 č. j. 9 Ans 7/2012-56, ze dne 13. 12. 2012 č. j. 7 Ans 18/2012-23, ze dne 18. 1. 2017 č. j. 3 As 193/2014-37 či ze dne 12. 4. 2018 č. j. 7 As 124/2017-21). V rozsudku ze dne 28. 11. 2018 č. j. 10 As 118/2018-53 NSS výslovně doplnil, že „§ 38 [správního řádu] je speciálním ustanovením ve vztahu k [InfZ] jak pro nahlížení do spisu jeho účastníkem a jeho zástupcem (§ 38 odst. 1 [správního řádu]), tak pro nahlížení do spisu jakoukoliv jinou osobou (§ 38 odst. 2 [správního řádu])“.
10. Uvedené závěry shrnul NSS v rozsudku ze dne 13. 6. 2024 č. j. 9 As 64/2024-38, přičemž dále uvedl, že „je žádostí dle [InfZ] pouze taková žádost, ve které žadatel požaduje poskytnutí konkrétní informace ze spisu, nikoliv kompletní správní spis či jeho podstatnou část (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 8. 2009 č. j. 1 As 51/2009-106, ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 As 124/2017-21, nebo ze dne 28. 11. 2018 č. j. 10 As 118/2018-53, č. 3849/2019 Sb. NS)“. Tím navázal mimo jiné na rozsudek NSS ze dne 24. 9. 2020 č. j. 8 As 51/2019-39, podle něhož „vyhovět informační žádosti týkající se poskytnutí správního spisu lze nejen, pokud je požadovaný dokument konkrétně označen, ale především pokud nejde současně o kompletní spis či jeho podstatnou část [...]“.
11. Na základě citovaných judikатурních závěrů je třeba dát žalovanému za pravdu, pokud se týče obecně vztahu speciality mezi institutem nahlížení do spisu dle správního řádu a žádostí o poskytnutí informace podle InfZ. Aplikoval-li však žalovaný při vyřizování žádosti žalobce tento závěr bez dalšího, pochybil, neboť bylo nutné zohlednit a hodnotit konkrétnost označení a rozsah požadovaných informací. Z uvedené judikatury totiž rovněž plyne, že žádostí podle InfZ týkající se poskytnutí správního spisu se lze domáhat poskytnutí pouze konkrétních (konkrétně označených) informací ze spisu (viz rozsudek NSS ze dne

10. 10. 2024 č. j. 1 As 128/2024-48), a to za předpokladu, že požadované informace netvoří kompletní spis či jeho podstatnou část. Tomuto závěru odpovídá i odborná literatura, podle níž právo na nahlížení do spisu dle správního řádu rozšiřuje možnosti přístupu k informacím pro vybrané skupiny osob (účastníky konkrétních řízení, jejich zástupce, resp. podpůrce, a jiné osoby pouze, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem), ale neupravuje, ani neomezuje možnosti obecného poskytování informací podle InfZ (srov. komentářová literatura citovaná např. v rozsudku NSS ze dne 27. 6. 2012 č. j. 9 Ans 7/2012-56).
12. Krajský soud dodává, že pokud správní orgány obou stupňů vycházely z odůvodnění rozsudku NSS ze dne 13. 8. 2008 č. j. 2 As 38/2007-78, pak z něj dle názoru krajského soudu dovodily nesprávné závěry, resp. tam uvedené závěry nesprávně zobecnily. Byť je v odkazovaném rozsudku NSS uvedeno, že *„vzhledem k tomu, že nahlížení do spisu podle § 38 [správního řádu] je natolik zvláštní procedurou, se [InfZ] vůbec neužije“*, je nutno zohlednit kontext rozsudku, tedy že byla řešena situace, kdy žadatel požadoval seznámení s celým obsahem spisu a poskytnutí jeho kopie – ostatně dříve v textu je v něm rovněž uvedeno, že *„§ 2 odst. 3 [InfZ] je třeba užít právě v případě, kdy žadatel požaduje kompletní správní spis ve své věci“*. Obdobnou situaci pak NSS posuzoval se shodnou argumentací i v rozsudku ze dne 13. 12. 2012 č. j. 7 Ans 18/2012-23.
13. Na výše uvedeném závěru nic nemění ani rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2017 č. j. 3 As 193/2014-37, který žalovaný citoval v napadeném rozhodnutí. Je-li v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedeno, že *„[n]espadá-li daná osoba pod definici upravenou v § 38 odst. 1 a 2 [správního řádu] [...], může sice žádat o informaci, která je součástí správního spisu, podle [InfZ], avšak tímto způsobem jí bude poskytnuta jen taková informace, o kterou sama požádá; široce vymezené právo na přístup k celému správnímu spisu se zde neuplatní“*, nelze z toho usuzovat, jak to činí žalovaný, že v režimu InfZ může o poskytnutí informací žádat jen osoba, která nespadá pod definici § 38 odst. 1 a 2 správního řádu. Takový kategorický závěr z citované pasáže ani implicitně neplyne, resp. tato se osobami spadajícími pod definici § 38 odst. 1 a 2 správního řádu ve vztahu k žádosti dle InfZ nezabývá. V tomto kontextu je nutno uvést, že není na místě rozlišovat v režimu InfZ mezi žádostí účastníka řízení a žádostí osoby, která účastníkem řízení, z něhož je informace požadována, není, (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2012 č. j. 9 Ans 7/2012-59 či ze dne 24. 9. 2020 č. j. 8 As 51/2019-39).
14. Konkrétností označení ani rozsahem v žádosti požadovaných informací se žalovaný ani prvostupňový orgán ve svých rozhodnutích nezabývali, když vycházeli z právního názoru, že právní úprava institutu nahlížení do spisu podle správního řádu je natolik komplexní, že vylučuje aplikaci InfZ vždy, včetně případů, kdy účastník řízení požaduje informaci v podobě kopie správního spisu nebo jeho části. Důvodem odmítnutí žádosti tedy byl nesprávný právní názor prvostupňového orgánu, jehož rozhodnutí bylo se shodnou nesprávnou právní úvahou potvrzeno žalovaným. Prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí jsou tak nezákonnými rozhodnutími.
15. Dle § 16 odst. 6 InfZ při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí

požadované informace poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dní ode dne doručení rozsudku povinnému subjektu.

16. Poté, co krajský soud zjistil nezákonnost napadeného rozhodnutí, zabýval se podle § 16 odst. 6 InfZ tím, zda existují důvody pro odmítnutí žádosti či nikoliv, přičemž nejprve se věnoval úvahám, které v prvostupňovém rozhodnutí a napadeném rozhodnutí absentovaly.
17. Dle krajského soudu bylo z žádosti zřejmé, co konkrétně žalobce ze správního spisu žádá (oznámení o přestupku včetně příloh, které je označeno ve shora označeném spise (sp. zn. S-SMO/731748/23/DSC)). Co do rozsahu požadovaných informací ve vztahu k obsahu spisu je nutno vycházet z přesné formulace žádosti, na jejímž základě nelze než uzavřít, že žalobce požadoval poskytnout dokument založený na č. l. 1 dotčeného správního (přestupkového) spisu (k problematice poskytování příloh v režimu InfZ požadovaných dokumentů viz rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2011 č. j. 4 As 45/2010-88). Měl-li dotčený správní (přestupkový) spis v době podání žádosti žalobce celkem 13 listů, jak z jeho obsahu krajský soud zjistil, není pochyb o tom, že žádostí požadovaná informace nepředstavuje jeho podstatnou část, natož aby představovala jeho kompletní obsah. Žádost žalobce tak není ani faktickou žádostí o nahlédnutí do spisu a je nutné ji vyřídit v režimu InfZ. Pro úplnost krajský soud dodává, že pro posouzení rozsahu požadovaných informací nemusí být vždy relevantní pouze poměr počtu listů, na kterých se nachází požadovaná informace, k celkovému počtu listů dotčeného správního spisu. Posouzení rozsahu požadovaných informací je nutné učinit v každém případě individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem konkrétní žádosti o informace.
18. Z pohledu kritérií stanovených judikaturou NSS tedy nebyl důvod žádosti nevyhovět, když žalobcem požadovaná informace byla konkrétně označena a současně nešlo o kompletní spis ani o jeho podstatnou část. Žádný další důvod pro odmítnutí žádosti krajský soud neshledal.
19. Jelikož krajský soud neshledal žádné důvody pro odmítnutí žádosti, zrušil napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí (výrok I.) a nařídil prvostupňovému orgánu, jakožto povinnému subjektu, poskytnout žalobci požadované informace (výrok II.). Lhůtu pro poskytnutí informací krajský soud stanovil s přihlédnutím ke skutečnosti, že správní spis, z něhož má být informace dle žádosti poskytnuta, se ke dni vydání písemného vyhotovení tohoto rozsudku nachází u krajského soudu, přičemž je nutné zohlednit časovou náročnost jeho vrácení správnímu orgánu.
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud výrokem III. tak, že žalobce má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť byl v řízení plně procesně úspěšný (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Důvodně vynaložené náklady řízení žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, replika k vyjádření žalovaného) a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý tento úkon (§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1, odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Náklady právního zastoupení tak činí částku 10 200 Kč. Celkové důvodně vynaložené náklady žalobce představuje částka 13 200 Kč.
21. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o. s. ř.“) týkající se nabytí právní moci rozhodnutí stanovil soud žalovanému k plnění lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (ust. § 54 odst. 5 s. ř. s.,

§ 159 a § 168 o. s. ř.). Podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř. za použití ust. § 64 s. ř. s. zavázal soud žalovaného zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokátky, která žalobce v řízení zastupovala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 7. srpna 2025

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Monikou Javorovou ve věci

žalobce: **A. S.**
zastoupený advokátkou Mgr. Rebekou Mořovskou Židuliakovou
sídlem Krátký lán 138/8, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 2771/117, 702 00 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2024 č. j. MSK 38820/2024, ve věci
žádosti o informace

takto:

I. Výrok III. rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 8. 2025 č. j. 22 A 28/2024-31 se opravuje tak, že správně zní:

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. Rebeky Mořovské Židuliakové, advokátky se sídlem Krátký lán 138/8, 160 00 Praha 6.

II. Odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 8. 2025 č. j. 22 A 28/2024-31 se v odst. 20 opravuje tak, že správně zní:

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud výrokem III. tak, že žalobce má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, neboť byl v řízení plně procesně úspěšný (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.). Důvodně vynaložené náklady řízení žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, replika k vyjádření žalovaného) a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý tento úkon (§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d), 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1, odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů). Náklady právního zastoupení tak činí částku 10 200 Kč. Tato částka byla v souladu s ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupkyně žalobce povinna odvést podle zvláštního právního předpisu. Celkově

činí náhrada nákladů za právní zastoupení 12 342 Kč. Celkové důvodně vynaložené náklady žalobce představuje částka 15 342 Kč.

Odůvodnění:

1. Ve shora označené věci krajský soud rozhodl rozsudkem ze dne 7. 8. 2025 č. j. 22 A 28/2024-31.
2. Při zpracování písemného vyhotovení rozsudku došlo ve výroku III. a v textu odpovídající části odůvodnění rozsudku ke zřejmé nesprávnosti, když do nákladů řízení vynaložených žalobcem nebyla započtena částka představující zvýšení odměny jeho právní zástupkyně o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je povinna odvést podle zvláštního právního předpisu, ačkoliv potvrzení o registraci k DPH bylo krajskému soudu předloženo.
3. Podle ust § 54 odst. 4 a § 55 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, opraví předseda senátu v rozhodnutí i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Předsedkyně senátu na návrh zástupkyně žalobce opravila zřejmou nesprávnost tak, jak je uvedeno v tomto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** přípustné opravné prostředky.

Ostrava dne 9. září 2025

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu